

Creative Interview วันนี้จะพาคุณไปบุกสตูดิโอส่วนตัวของ ALEX FACE ศิลปินสตรีทอาร์ตแถวหน้าของเมืองไทย เพื่อพูดคุยถึงเรื่องราวของเส้นทางศิลปะที่เขาตัดสินใจเลือกเดินมานานนับสิบปี และต้องเผชิญเรื่องราวมากมายกว่าจะกลายมาเป็น ALEX FACE ที่พวกเรารู้จักกันในวันนี้

มนุษย์ทุกคนมีความฝัน ความฝันที่เกิดจากความชื่นชอบหรือหลงใหลในบางสิ่งบางอย่างในวัยเด็ก และอยากใช้ชีวิตร่วมกับสิ่งเหล่านั้นเมื่อเติบโตขึ้น แต่น่าเสียดายที่หลายความฝันต้องต้องถูกทำลายลงไปเมื่อพวกเขาเจอกับโลกมากขึ้น แต่สำหรับ พิชรพล แดงรื่น หรือที่คนทั่วไปรู้จักกันในชื่อ ALEX FACE ศิลปินหนุ่มผู้มีความฝันตั้งแต่วัยเยาว์เพียงเรื่องเดียวคือการสร้างสรรค์งานศิลปะ โดยเขาไม่ลังเลที่จะเดินตามเส้นทางฝันอย่างไม่ลดละตลอดระยะเวลาเกินครึ่งชีวิต แม้ทางเดินนั้นจะไม่งดงามดังฝันและต้องพบอุปสรรคนานับประการ แต่สุดท้ายรางวัลของความพยายามคือการที่เขาก้าวขึ้นมาเป็นศิลปินสตรีทอาร์ตแถวหน้าของประเทศไทย เชื่อว่าหลายคนคงจะคุ้นเคยกันดีกับภาพวาดหนูน้อยสามตาใบหน้าบึ้งตึง ที่มีจะไปปรากฏบนตึกกรมบ้านช่องทั่วกรุงเทพฯ และแทบทุกจังหวัดที่อเล็กมีโอกาสไปเยือน แต่เชื่อว่ามีกลุ่มคนอีกจำนวนไม่น้อยที่ตั้งคำถามว่าหนูน้อยคนนี้เป็นใคร ทำไมถึงต้องถูกนำไปวาดบนตึกสูงหรือกำแพงรกร้าง และศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้นได้อะไรตอบแทนจากการกระทำเช่นนี้ ซึ่งเราจะมาไขข้อสงสัยเหล่านั้นไปพร้อมกัน วันนั้นเรามีนัดกับอเล็กที่บ้านพักย่านชานเมืองเพื่อประชุมเกี่ยวกับโปรเจกต์บางอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น บ้านพักอันเงียบสงบซึ่งถูกแปรสภาพเป็นสตูดิโอเล็กๆ ที่เขามักจะหลีกเลี่ยงความวุ่นวายมาบังทำงานศิลปะเงียบๆ เพียงลำพัง ศิลปินพ่อลูกหนึ่งเดินออกมาต้อนรับพวกเราด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม สวมเสื้อผ้ามสบายๆ ดูเรียบง่ายแบบที่เรามักจะเห็นเขาสวมใส่อยู่เป็นประจำ บนมือมีร่องรอยของสีเปรอะเปื้อนแสดงให้เห็นว่าเขากำลังทำบางสิ่งบางอย่างระหว่างรอการมาถึงของพวกเขา

“มาทำงานนานแล้วหรือครับ?” ผมยังคำถามทันทีหลังจากที่เห็นอเล็กกำลังวุ่นวายอยู่กับเฟรมผ้าใบขนาดใหญ่จำนวนสามแผ่น “ตั้งแต่เช้าแล้วครับ ปกติพอส่งลูกเรียนเสร็จก็จะกลับเข้ามาทำงานที่นี่ พอช่วงตอนเย็นกลับบ้านไปก็เหนื่อยไม่อยากทำอะไรแล้ว อยากใช้เวลากับครอบครัวมากกว่า แต่สิ่งที่เราชอบและอยากทำมากที่สุดก็คือวาดรูป บางทีตื่นเช้ามามีไอเดียหรือคิดอะไรออกก็ลุกขึ้นมาวาดเลย นั่งวาดได้ทั้งวันโดยไม่ต้องออกไปไหนก็ได้” อเล็กเริ่มรู้ตัวเองว่าชื่นชอบการวาดภาพตั้งแต่ได้มีโอกาสเรียนวิชาศิลปะสมัยประถม และพัฒนาตัวเองเรื่อยมาถึงขั้นเป็นตัวแทนของโรงเรียนเข้าประกวดวาดภาพระดับจังหวัดในช่วงมัธยม ซึ่งทักษะด้านศิลปะของเขาถูกบ่มเพาะจนสุกงอมหลังจากที่อเล็กตัดสินใจเรียนต่อที่ภาควิชาวิจิตรศิลป์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง สถานที่แรกที่ทำให้เขารู้จักศิลปะแขนงใหม่ที่เรียกว่า **กราฟิตี้**

“ช่วงที่เรากำลังเรียนมหาวิทยาลัยนั้นดนตรีฮิปฮอปเพิ่งเริ่มเข้ามาเมืองไทยใหม่ๆ ซึ่งเราก็รับวัฒนธรรมเหล่านั้นเข้ามาจนเริ่มรู้จักกับการพ่นกราฟิตี้ เนื่องจากเราชอบงานศิลปะอยู่แล้วจึงค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมในอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับกราฟิตี้และจับกลุ่มกับเพื่อนออกไปพ่นทั่วลาดกระบัง ตอนนั้นก็ชวนกันไปพ่นแบบมั่วๆ บางครั้งก็นำภาพที่เตรียมส่งอาจารย์มาพ่นบนกำแพงบ้าง ซึ่งส่วนมากจะเป็นภาพใบหน้าที่เราเลยใช้ชื่อตัวเองว่า ALEX FACE ตั้งแต่ตอนนั้น ตอนนั้นไม่ได้คิดอะไรเลยแค่อยากจะทำไปเรื่อยให้คนจดจำงานเราได้แค่นั้น กราฟิตี้มันมีความสะใจมากกว่าศิลปะแขนงอื่น ตรงความรวดเร็วฉับพลันเหมือนการปลดปล่อยอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ให้ระบายออกมาโดยใช้เวลาสั้นๆ มีความตื่นเต้นเวลาไปแอบพ่นตามสถานที่ต่างๆ ต้องเจอตำรวจต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งภาพที่เราทำนั้นจะต้องมีใครสักคนเห็นอย่างแน่นอน ส่วนเขาจะคิดอย่างไรนั้นก็ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง” อเล็กอธิบายถึงสมัยที่เขา

เริ่มรู้จักและออกพจนานุกรมที่กับเพื่อนช่วงแรกให้ฟังด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่ยังเต็มไปด้วยความรู้สึกสนุกสนาน แม้ระยะเวลาจะผ่านพ้นมากกว่าสิบปีแล้ว

“แล้วหลังจากที่เรียนจบแล้วยังออกพจนานุกรมที่อยู่หรือเปล่า หรือหยุดแล้วออกมาทำงานประจำแบบคนปกติที่เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ” ผมเริ่มถามปัญหาที่กำลังสงสัย

“ไม่เคยทำงานประจำเป็นมนุษย์ออฟฟิศนะ ส่วนใหญ่ก็รับงานฟรีแลนซ์ทำทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ หาเงินจากการทำฉากโฆษณา ออกกองถ่ายหนัง วาดรูปส่งไปขายตามสวนจัดธุรกิจ แต่ก็ยังหาเวลาพจนานุกรมที่ตลอดเพราะมันยังคงอยู่ในตัวเราเสมอ ได้เงินจากการทำงานก็เอามาซื้อพจนานุกรมที่เคยมีอยู่ช่วงหนึ่งโดนเขาโกงค่าตัว เราเลยเอาคืนด้วยการแอบเอาสีในกองถ่ายไปพ่นบนตึกที่เขากำลังถ่ายหนังนั่นแหละ แต่พอผู้กำกับมาเห็นเขากลับชอบเพราะเขาเป็นฝรั่งและรู้จักสตูดิโอแบบนี้เลยไม่ได้ว่าอะไร ช่วงหลังก็มีงานให้ไปพ่นฉากโฆษณาบ้างเพราะคนเริ่มรู้ว่าเรากำศิลปะแนวนี้” เขาริบายถึงอดีตที่ไม่ค่อยสวยหรูเท่าไรนักของตนเอง **แน่นอนว่าความหลงใหลในงานศิลปะไม่เคยเลือนลางไปจากตัวของอเล็ก จนในที่สุดเขาจึงตัดสินใจบอกลางการภาพยนตร์และโฆษณา เพื่อมาทำงานศิลปะที่ตนรักอย่างจริงจัง** “มีอยู่ช่วงหนึ่งเราไปบวชเป็นพระ ก่อนบวชเรามานั่งคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่ตอนนั้นคือเป้าหมายของเราทำจริงรึเปล่า การทำฉากโฆษณา การทำเอฟเฟกต์ในภาพยนตร์ คือเรามีสิ่งอื่นที่อยากทำมากกว่าอยู่แล้ว เลยตัดสินใจบอกลางงานที่ทำและออกบวช หลังจากสึกออกมาก็เปิดร้านที่สวนลุมไนท์ริบบอนภาพส่วนใหญ่เป็นภาพทิวทัศน์ศิลปะป็นดั่งๆ สำหรับเอาไปตกแต่งบ้าน ส่วนเวลาที่เหลือก็เอามาใช้ทำงานส่วนตัว”

“แล้วจุดเปลี่ยนอะไรในชีวิตที่ทำให้เริ่มวาดคาแรคเตอร์เด็กผู้หญิง จนกลายมาเป็นที่รู้จักทุกวันนี้?”

“จุดเปลี่ยนในชีวิตคือช่วงที่แฟนท้อง พอลูกสาวเราคลอดมาเราก็เริ่มได้รับแรงบันดาลใจใหม่นั้นคือเรื่องราวของเด็ก ก็เลยวาดคาแรคเตอร์เด็กผู้หญิง แล้วพัฒนามาเรื่อยๆ เริ่มมีสามตา มีหูกระต่าย จนกลายเป็นคาแรคเตอร์เด็กน้อย Mardi ที่เห็นในปัจจุบัน บวกกับช่วงนั้นเริ่มเบื่องานตัวเอง แต่ต้องทำซ้ำไปเรื่อยๆเพราะอยากให้คนจำได้ พอมาวาดคาแรคเตอร์ใหม่ก็จำเป็นต้องหาเทคนิคใหม่ๆ เช่นการลงสีให้ดูนุ่มนวลกว่าเดิม” **เขาเว้นระยะก่อนที่จะเล่า** ต่อ“หลังจากนั้นที่วาดคาแรคเตอร์ Mardi มาได้ 3 ปี ก็ตัดสินใจจัด exhibition ขึ้นมาหนึ่งโชว์ โดยหวังว่าจะใช้ความสามารถที่มีให้เต็มที่ เพื่อหวังที่จะให้ชีวิตตอนนั้นมีความก้าวหน้าขึ้นมาบ้าง เพราะโชว์ครั้งก่อนหน้ายังไม่เคยได้เต็มที่กับมันสักครั้ง เนื่องจากมีปัญหาเรื่องเวลาที่พยายามทำแบบจับพลัด ตอนนั้นเลยพยายามจับเทคนิคทุกอย่างที่เคยทำมา ทั้งการวาดภาพเหมือน เทคนิคภาพพิมพ์มาใส่ไว้ในโชว์นั้นทั้งหมด สุดท้ายภาพที่เรานำไปแสดงเริ่มมีคนสนใจและขายได้ ถือว่าเป็นก้าวสำคัญที่ทำให้คนเริ่มรู้จักเรามากขึ้น”

ความโด่งดังของ ALEX FACE นั้นไม่ได้ถูกจำกัดแต่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น เพราะบ่อยครั้งที่เรามักจะเห็นงานของเขาไปโลดแล่นอยู่ต่างแดนด้วยเช่นกัน “ช่วงแรกๆที่ไปพจนานุกรมที่ต่างประเทศเพียงเพราะอยากลองหาสถานที่ทำงานใหม่ๆดูบ้าง เลยตัดสินใจใช้เงินเก็บจากการขายภาพบินไปประเทศพม่าด้วยตัวเอง จนมาช่วงหลังถึงเริ่มมีงานจ้างไปทำนอกประเทศบ้างตามเทศกาลต่างๆ แต่หากมีเวลาเหลือก็มักจะออกไปพ่นเล่นกับเพื่อนที่เป็นเจ้าถิ่นเสมอ สลับกันถ้าเพื่อนมาเมืองไทยเราก็พาเขาไปพ่นเล่นในบ้านเราด้วยเหมือนกัน” “หลังจากเดินทางมาหลายประเทศทั่วโลก พอจะบอกได้ไหมว่าวงการสตูดิโอของไทยกับต่างประเทศมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง?” “ทุกวันนี้คนทั่วไปเข้าใจงานกราฟิกมากขึ้น เมืองนอกเขาชอบขนาดมีทัวร์ชมสตูดิโอในวันหยุดเลยนะทั้งที่อังกฤษและอเมริกา ซึ่งบ้านเราตอนนี้ก็เริ่มมีอะไรพวกนี้แล้วเหมือนกัน วงการกราฟิกไทยเองตอนนี้ก็พัฒนาขึ้นกว่าเดิม มีความร่วมสมัยมากขึ้น เพราะศิลปินยุคแรกๆที่ทำงานมานานเริ่มโตขึ้น ผลงานก็กลายเป็นที่ยอมรับมากกว่าเดิม เวลาเราออกไปทำงานคนทั่วไปก็เข้าใจว่าสิ่งที่เรากำลังทำคือสตูดิโอ มันอยู่ที่ว่าเราไปทำลูกที่ลูกทางหรือเปล่า ถ้าทำดีก็เหมือนไปพัฒนาพื้นที่ให้ดูมีความคึกคัก เป็นแลนด์มาร์คให้นักท่องเที่ยวมาเช็คอินถ่ายรูปเหมือนกับป็นิ่งที่เขาชอบชีวิตเมืองใหม่ด้วยศิลปะ และกลายเป็นโมเดลที่หลายเมืองอยากทำตาม” “ทุกวันนี้ถ้ามีโอกาสก็จะออกไปพจนานุกรมที่เสมอ?” “ทุกวันนี้ส่วนใหญ่จะพ่นเป็นงานมากกว่าไปทำเล่นแบบสมัยก่อน เพราะไลฟ์สไตล์เราเปลี่ยนไปเพราะมีครอบครัว บวกกับตอนนี้มีงานให้ทำมากขึ้น เวลาเล่นสนุกแบบเมื่อก่อนเลยน้อยลง แต่ก็พยายามที่จะมี road trip แบบส่วนตัวเพื่อออกไปพจนานุกรมที่ของตัวเองบ้าง เพราะลึกลับแล้วเรายังสนุกกับมันเสมอ เหมือนกับการเล่นของเด็กๆ ที่ไม่ต้องคำนึงสวยงาม ส่วนงานที่รับเงินลูกค้ามาเราก็ต้องทำให้เต็มที่ มันมีความสุขและท้าทายที่แตกต่างกันออกไป”

“งานประเภทชิ้นใหญ่ๆที่เราเห็นกันตามตึก ส่วนมากเราจะเพ้นท์ลงกระดาษก่อนหรือไปลุยเอาหน้างานเลย?” ผมเปิดประเด็นถึงผลงานในปัจจุบันของเขา ซึ่งมักไปปรากฏอยู่บนตึกสูงด้วยขนาดใหญ่โตกว่างานสตริกอาร์ตทั่วไป “ส่วนใหญ่จะไปดูสถานที่จริงก่อนแล้วเอามาเป็นโจทย์ในการทำงาน เพราะเราทำงานกับพื้นที่ที่ต้องคำนวณว่าเรามีอุปกรณ์และเวลาเพียงพอไหม ถ้ารู้ว่าจะใช้เวลาหรืออุปกรณ์ไม่อำนวย เราก็ต้องหาทางแก้ปัญหาให้สามารถจบงานได้ในข้อจำกัดที่มี หลังจากนั้นค่อยมานั่งคิดคอนเซ็ปต์ให้งานอีกที” อเล็กอธิบายคร่าวๆ ถึงกระบวนการทำงานของเขา **นอกเหนือจากความสวยงามแล้วผลงานจำนวนมากไม่น้อยมักนำเสนอเรื่องราวและประเด็นที่เล่นกับกระแสสังคมตลอดเวลา และมักจะถูกหยิบขึ้นมาพูดถึงในกลุ่มคนที่ชื่นชอบงานศิลปะด้วยกันบ่อยครั้ง** “ทุกงานของเราจะเน้นคอนเซ็ปต์ต้องมาเป็นอันดับแรก ในความคิดเราศิลปะคือการถ่ายทอดเรื่องราวที่ศิลปินอยากพูด โดยใช้เทคนิคศิลปะเป็นเครื่องมือนำเสนอ หากเรามีทักษะหลายด้านก็สามารถถ่ายทอดออกมาได้ดี แต่หากเราทำงานโดยไม่มีสารที่จะสื่อออกไปงานของเราจะเป็นเพียงภาพวาดที่สวยงามรูปหนึ่งเท่านั้น เคยสงสัยไหมว่าทำไมภาพที่วาดขายกันตามตลาดนัด กับงานศิลปะถึงราคาต่างกัน เพราะภาพตลาดนัดไม่มีเรื่องราวอะไรสื่อสารกับผู้ชม” “คิดว่าทุกวันนี้ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งเป้าไว้แล้วหรือยัง?”

“เป็นคำถามที่ตอบยากนะ เพราะถ้ามองว่าแค่ตัวเองอยากทำงานศิลปะประสบความสำเร็จมาตั้งนานแล้ว เพราะตั้งแต่เรียนจบเรามีจุดมุ่งหมายเดียวคือทำงานศิลปะ แต่ในด้านอื่นก็อาจจะยังสู้กับศิลปินคนอื่นไม่ได้ต้องพัฒนาอีกเรื่อยๆ เราเชื่อว่าถ้ายังมีศักยภาพมากเท่าไรความสำเร็จของเราก็จะมากขึ้นแบบอัตโนมัติ เหมือนกับเด็กจบใหม่เพิ่งเริ่มทำงานที่จะได้เงินเดือนไม่มาก แต่พอพัฒนาศักยภาพตัวเองไปได้สักพักผลตอบแทนก็เริ่มมากขึ้น ส่วนตอนนี้เราคิดว่าอยากพยายามทำงานชิ้นใหญ่ๆ ที่จำเป็นต้องใช้แรงให้มากที่สุดเท่าที่จะมีโอกาส เพราะหากแค่ตัวไปคงทำไม่ไหว งานพวกนี้ต้องใช้ร่างกายเยอะมาก ทุกวันนี้เลยอยากใช้แรงให้เต็มที่ก่อนจะทำไม่ไหว ส่วนตอนแก่คงมานั่งวาดภาพสีน้ำอยู่บ้าน”

“ในวงการศิลปะสิ่งที่กำหนดมูลค่าของผลงานศิลปินแต่ละคนคืออะไร?” คำถามที่เชื่อว่าหลายคนน่าจะคาใจแต่ไม่มีโอกาสได้พบศิลปินสักคนเพื่อตอบข้อสงสัยนี้ “เรื่องพวกนี้เราไม่สามารถควบคุมมันได้ เพราะอย่างเราทำงานมาตั้งแต่เรียนจบและก็พัฒนาศักยภาพของตัวเองขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นสิบปี ทุกอย่างมันมีกระบวนการและที่มาที่ไปของมัน งานศิลปะมีหลายระดับตั้งแต่หลักร้อยบาทจนถึงพันล้านบาท อย่างงานของ Van Gogh ที่ขายกันเป็นพันล้าน ก็มีรายละเอียดปลีกย่อยเรื่องความเก่าของงาน ชื่อเสียงของศิลปิน ความยากง่ายในการสร้างงาน อาจดูเหมือนเป็นสิ่งสมมติแต่ก็มีเหตุผลในแบบของมันเอง” “เคยคิดไหมว่าจะมีสิ่งอื่นที่ทำให้เราหยุดวาดภาพได้หรือจะหันไปทำอย่างอื่นนอกจากงานศิลปะ?” ผมถามแบบติดตลก

“ให้ทำอะไรดีละ ถ้าให้ไปขายประกันคงไม่ (หัวเราะ) อาจจะต้องโดนระเบิดมือขนาดทั้ง 2 ขาด หรืออาจจะต้องขาขาดด้วย แต่ก็คงจะพยายามหาทางใช้ปากวาดอยู่ดี (หัวเราะ) ความจริงเราก็ไม่ได้วาดรูปตลอด ใช้เวลาไปกับอย่างอื่นบ้าง เช่นออกไปปั่นจักรยาน ทำนู่นทำนี่อยู่เรื่อย เคยไปดูงานของศิลปินระดับโลกในพิพิธภัณฑ์ถึงเข้าใจว่าเขาทำงานกันทุกวัน อย่างน้อยมือต้องเลอะสีบ้างในทุกวัน ถึงไม่วาดก็ต้องคิดเกี่ยวกับงานตลอด คือเราเกิดมาทำอาชีพนี้แล้ว คนเขายอมรับแล้วว่าเราเป็นศิลปิน เราต้องทำงานให้เต็มที่ไม่ใช่ทำมาแค่เล่นๆ”

“อะไรสิ่งที่คุณคิดว่ายากที่สุดในการก้าวมาอยู่ในจุดนี้?” “มันก็มีนะแต่เราไม่คิดว่ามันยาก เคยเงินหมดแล้วรู้สึกโล่งไหม?” เขาเริ่มยิงคำถามแรกกลับมา หลังจากที่ เป็นฝ่ายตอบคำถามมาร่วมชั่วโมงเศษ “ไม่ครับ” ผมตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด เราจะมีความสุขโดยไม่มีเงินได้อย่างไรกัน ?

“เพราะเราเคยมีช่วงเงินหมดแต่ก็ยังมีเพื่อนมีน้องที่คอยช่วยเหลือ ไม่ต้องกลัวว่าท้องจะหิว เราเลยไม่ได้มองว่ามันเป็นปัญหาเพราะไม่ได้ยึดติดกับอะไรเลย แต่หลายคนอาจมองว่านั่นคือปัญหาใหญ่ อย่างเวลาขายงานไม่ได้เราไม่เคยเก็บมาคิด ไม่เคยท้อ ไม่เลิกทำ เราทำงานไปเหมือนเป็นหน้าที่ อยากแสดงงานก็จัด ขายไม่ได้ก็เอาไปแสดงใหม่ เราวาดรูปเพื่อตอบสนองตัวเอง ขายไม่ได้ไม่เป็นไร เราทำงานอื่นควบคู่ไปด้วย ช่วงที่ยังไม่มีชื่อเสียงต้องรักษาบาลานซ์ให้ดี ระหว่างงานเลี้ยงชีพกับการวาดภาพ หากวันหนึ่งภาพของเราเริ่มขายได้แล้ว ค่อยเริ่มเฟื่องงานอื่นที่ไม่ใช่ออกไป”

เชื่อว่าเงินทองและชื่อเสียงเป็นสิ่งทีหลายคนต้องการ และงานศิลปะก็บันดาลความสำเร็จเหล่านั้นมาให้กับศิลปินจำนวนไม่น้อย แต่ไม่ใช่ที่ทุกคนที่จะประสบความสำเร็จ “ต้องเข้าใจว่าศิลปะมันเป็นทางเดินที่ไม่แน่นอน ไม่ใช่ทุกคนที่จะประสบความสำเร็จ มันก็พุดยากเหมือนกันนะ แต่ถ้าหากทุกวันนี้เราไม่ได้ประสบความสำเร็จไม่มีคนรู้จัก เราก็คงนั่งวาดรูปอยู่ดี ขาดไม่ได้ก็ไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นอะไร ตอบตัวเองก่อนว่าความต้องการของเราอยู่ตรงไหน สมมติถ้าวาดภาพเพราะอยากดัง แล้วถ้ามันเกิดไม่ดังมันจะทำอย่างไร มันจะเครียดหรือ ? ถ้ามันเครียดก็เลิกวาดรูปสิ อย่างเราถือว่าแจ๊คพิอตที่มีรายได้จากสิ่งที่ชอบ และเราต้องพยายามทำให้ดีที่สุดเพราะถือว่าโชคดีมากแล้ว ถ้าคุณอยากเป็นศิลปิน คุณแค่ยอมรับตัวเองว่าทำงานศิลปะแล้วมีความสุขคุณก็เป็นศิลปินได้แล้ว ไม่ต้องรอให้ใครเขามอบอกว่ามันคือศิลปินเอก อย่างตัวเราเองทุกวันนี้ก็ไม่ได้สนใจคำพูดเหล่านั้น เราวาดรูปเพราะอยากวาด เคยคุยกับบางคนเขาบอกตั้งเป้าหมายไว้ถ้าหาก 2 ปี ยังไม่ดังจะเลิกวาด เราก็บอก เออ มันก็เลิกเถอะ ของแบบนี้มันต้องใช้เวลา บางคนวาดเป็น 10 ปีกว่าจะดัง ทุกคนมันเริ่มจากการเป็นโนเนมทั้งนั้นแหละ คนที่จะประสบความสำเร็จคือคนที่ขยันและพยายามมากกว่าคนอื่น มันก็เป็นเหมือนกันทุกอาชีพไหม?”

ก่อนจะกลับมามีชีวิตได้ทั้งกายกับเรายังว่า “การค้นหาตัวเองเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าหากเราเริ่มที่ความชอบเราจะไม่มีความเบื่อเมื่อลงมือทำ ถึงมันอาจจะไม่ประสบความสำเร็จอย่างน้อยก็ได้ทำสิ่งที่ชอบ” ซึ่งข้อนี้ผมเห็นด้วยกับเขาทุกประการ เพราะถ้าหากย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นที่ทำให้ชื่อของ ALEX FACE กลายเป็นที่รู้จัก เริ่มมาจากการชอบวาดรูปของเด็กธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นก่อนที่เขาจะผลักดันตัวเองให้มาสู่จุดนี้ด้วยความขยันและพยายามมากกว่าคนอื่น หากคุณอ่านมาถึงบรรทัดนี้แล้วลองตอบคำถามตัวคุณเองสิว่าคุณชอบอะไร และได้ลงมือทำมันอย่างจริงจังแล้วหรือยัง ?